



Aizliegums Vācijas televīzijas raidījumos, kas tiek pārraidīti valsts līmenī, pārraidīt tikai reģionāla līmeņa reklāmu varētu būt pretrunā Savienības tiesībām

Iespējams, pirmkārt, ka šis pilnīgais aizliegums pārsniedz to, kas ir nepieciešams, lai saglabātu televīzijas programmu piedāvājuma daudzveidību, reģionālās televīzijas reklāmas ieņēmumus rezervējot reģionālajiem un vietējiem kanāliem, un, otrkārt, ka tas var radīt nepieļaujamu nevienlīdzību starp valsts televīzijas raidorganizācijām un reklāmas pakalpojumu sniedzējiem internetā

Saskaņā ar Austrijas tiesībām dibināta sabiedrība *Fussl Modestraße Mayr GmbH* pārvalda virkni modes veikalu, kas atrodas Austrijā, kā arī Bavārijas federālajā zemē (Vācija). 2018. gadā tā noslēdza līgumu ar *SevenOne Media GmbH*, kas ir Vācijas televīzijas *ProSiebenSat.1* mārketinga uzņēmums. Šajā līgumā bija paredzēta reklāmas pārraidīšana valsts kanāla *ProSieben* raidījumos vienīgi Bavārijas federālajā zemē.

Tomēr *SevenOne Media* atteicās izpildīt šo līgumu. Kopš 2016. gada ar federālo zemju noslēgtu valsts līgumu ir aizliegts televīzijas raidorganizācijām savos valsts raidījumos iekļaut televīzijas reklāmu, kuras pārraide ir ierobežota reģionālā līmenī. Šī aizlieguma mērķis ir rezervēt reģionālos televīzijas reklāmas ieņēmumus reģionālajiem un vietējiem kanāliem, tādējādi nodrošinot tiem finansējuma avotu un līdz ar to ilgtspēju, lai ļautu tiem veicināt daudzveidīgu televīzijas raidījumu piedāvājumu. Aizliegums ir papildināts ar "atvēršanas klauzulu", kas ļauj federālajām zemēm atļaut reģionālo reklāmu valsts raidījumos.

Šādos apstākļos *Landgericht Stuttgart* (Štutgartes apgabaltiesa, Vācija), kurā ir celta prasība par attiecīgā līguma izpildi, šaubās par šī aizlieguma atbilstību Savienības tiesībām.

Šajā lietā Tiesai it īpaši ir jāpiemēro daži tās judikatūrā nostiprinātie principi pakalpojumu sniegšanas brīvības jomā, kā arī jāinterpretē Eiropas Savienības Pamattiesību harta (turpmāk tekstā – "Harta") konkrētajā situācijā saistībā ar reģionālas reklāmas aizliegumu valsts televīzijas kanālos. Šādā analīzē nevar neņemt vērā tādu reklāmas pakalpojumu esamību, kas tiek sniegti interneta platformās un kas var radīt konkurenci tradicionālajiem medijiem.

Tiesas vērtējums

Pirmkārt, attiecībā uz Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīvu ¹ Tiesa norāda, ka šajā lietā nav piemērojams tās 4. panta 1. punkts, saskaņā ar kuru dalībvalstīm ar zināmiem nosacījumiem ir iespēja paredzēt sīkāk izstrādātus vai stingrākus noteikumus šīs direktīvas koordinētajās jomās, lai nodrošinātu televīzijas skatītāju interešu aizsardzību. Lai gan attiecīgais aizliegums ietilpst jomā, uz kuru attiecas direktīva, proti, televīzijas reklāmas jomā, tas tomēr attiecas uz specifisku jautājumu, kas nav reglamentēts nevienā no direktīvas pantiem un turklāt neattiecas uz televīzijas skatītāju aizsardzības mērķi. Tādējādi to nevar kvalificēt kā "sīkāk izstrādātu" vai "stingrāku" noteikumu direktīvas 4. panta 1. punkta izpratnē, līdz ar to šis noteikums pieļauj šādu aizliegumu.

¹ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2010/13/ES (2010. gada 10. marts) par to, lai koordinētu dažus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos paredzētus noteikumus par audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanu (Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva) (OV 2010, L 95, 1. lpp.).

Otrkārt, attiecībā uz attiecīgā aizlieguma atbilstību LESD 56. pantā garantētajai pakalpojumu sniegšanas brīvībai Tiesa vispirms konstatē, ka šāds aizliegums ietver šīs pamatbrīvības ierobežojumu, kaitējot gan reklāmas pakalpojumu sniedzējiem, proti, televīzijas raidorganizācijām, gan šo pakalpojumu saņēmējiem, proti, reklāmdevējiem – it īpaši tiem, kas reģistrēti citās dalībvalstīs. Turpinājumā attiecībā uz šī ierobežojuma pamatojumu Tiesa atgādina, ka televīzijas raidījumu piedāvājuma daudzveidīguma saglabāšana var būt primārs vispārējo interešu apsvērums. Visbeidzot, attiecībā uz ierobežojuma samērīgumu Tiesa atgādina, ka, protams, mērķis saglabāt mediju daudzveidību, ciktāl tas ir saistīts ar pamattiesībām uz vārda brīvību, atstāj plašu rīcības brīvību valsts iestādēm. Tomēr attiecīgajam aizliegumam ir jābūt piemērotam, lai sasniegtu šo mērķi, un tas nedrīkst pārsniegt šī mērķa sasniegšanai nepieciešamo.

Šajā ziņā Tiesa norāda, pirmām kārtām, ka attiecīgo aizliegumu varētu ietekmēt nekonsekvence attiecībā uz faktu – bet tas ir jāpārbauda valsts tiesai –, ka tas attiecas tikai uz reklāmas pakalpojumiem, ko sniedz televīzijas raidorganizācijas, un neattiecas uz reklāmas pakalpojumiem, tostarp lineāriem, kas tiek sniegti internetā. Runa varētu būt par divu veidu Vācijas reklāmas tirgū konkurējošiem pakalpojumiem, kas var radīt to pašu risku reģionālo un vietējo televīzijas raidorganizāciju stabilitātei un ilglaicīgam un tālrad mērķim veicināt mediju daudzveidīgumu reģionālā un vietējā līmenī². Otrām kārtām, attiecībā uz šī aizlieguma nepieciešamību Tiesa norāda, ka mazāk ierobežojošs pasākums varētu izrietēt no atļauju sistēmas, ko paredz “atvēršanas klauzula”, faktiskas ieviešanas federālo zemju līmenī. Tomēr valsts tiesai ir jāpārbauda, vai šo *a priori* mazāk ierobežojošu pasākumu faktiski var pieņemt un īstenot tā, lai praksē varētu sasniegt izvirzīto mērķi.

Treškārt, attiecībā uz Hartas 11. pantā garantēto vārda un informācijas brīvību Tiesa konstatē, ka tai nav pretrunā tāds reģionālas reklāmas aizliegums valsts televīzijas kanālos, kāds ir ietverts attiecīgajā valsts pasākumā. Šis aizliegums būtībā izriet no valsts televīzijas raidorganizāciju un reklāmdevēju komerciāla rakstura vārda brīvības, no vienas puses, un mediju daudzveidīguma aizsardzības reģionālā un vietējā mērogā, no otras puses, līdzsvarošanas. Tārad Vācijas likumdevējs, nepārsniedzot tam šajā ziņā piešķirto plašo rīcības brīvību, varēja leģitīmi uzskatīt, ka sabiedrības interešu aizsardzībai ir jābūt pārākai par valsts televīzijas raidorganizāciju un reklāmdevēju privātajām interesēm.

Ceturtkārt un visbeidzot, Tiesa uzskata, ka Hartas 20. pantā nostiprinātajam vienlīdzīgas attieksmes principam nav pretrunā arī attiecīgais aizliegums, ciktāl tas nerada nevienlīdzīgu attieksmi starp valsts televīzijas raidorganizācijām un reklāmas, tostarp lineārās, piegādātājiem internetā attiecībā uz reklāmas izplatīšanu reģionālā līmenī. Līdz ar to iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai valsts televīzijas raidorganizāciju un reklāmas pakalpojumu, tostarp lineāro, sniedzēju internetā situācija attiecībā uz reģionālo reklāmas pakalpojumu sniegšanu ir būtiski atšķirīga, ciktāl tas skar to attiecīgās situācijas raksturojošos elementus, proti, it īpaši parastos reklāmas pakalpojumu izmantošanas veidus, to sniegšanas veidus vai arī tiesisko regulējumu, kurā tie iekļaujas.

ATGĀDINĀJUMS. Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ļauj dalībvalstu tiesām to tiesvedības ietvaros uzdot jautājumus Tiesai par Savienības tiesību interpretāciju vai Savienības akta spēkā esamību. Tiesa neiztiesā strīdus, ko izskata valstu tiesas. Valsts tiesai ir jāatrisina lieta saskaņā ar Tiesas nolēmumu. Šis nolēmums līdzīgā veidā ir saistošs citām valstu tiesām, kurām ir jāatrisina līdzīgas problēmas.

Neoficiāls dokuments plašsaziņas līdzekļu vajadzībām, kas Tiesai nav saistošs.

Pilns [sprieduma teksts](#) tiek publicēts CURIA mājas lapā pasludināšanas dienā.

Kontaktpersona presei: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

Sprieduma pasludināšanas attēli ir pieejami “[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106

² Šajā ziņā pamatlīnijas apstākļi būtībā ir salīdzināmi ar apstākļiem, kādos tika pasludināts 2008. gada 17. jūlija spriedums *Corporación Dermaestética*, [C-500/06](#) (skat. arī paziņojumu presei [Nr. 56/08](#)).